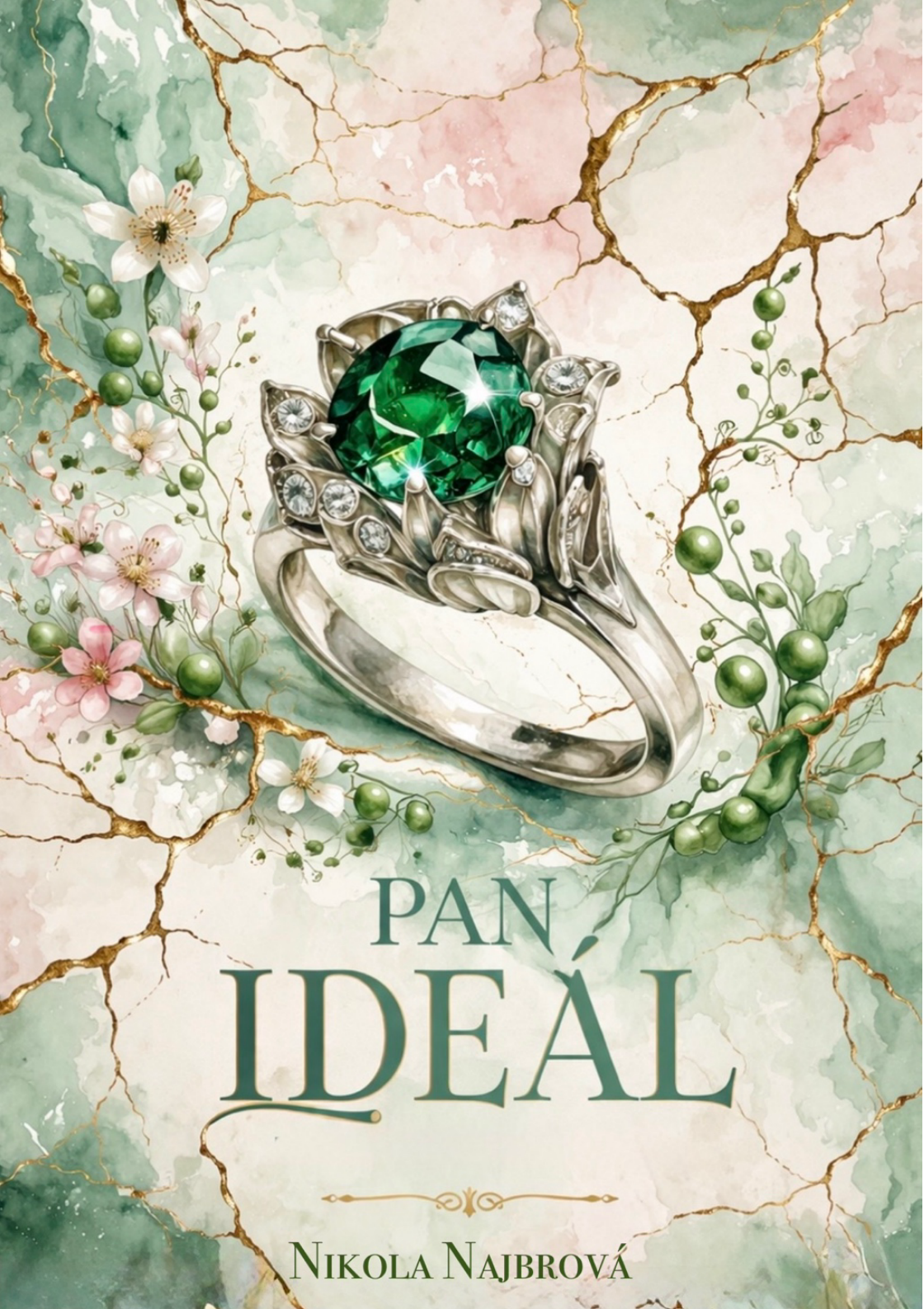
PAN
IDEÁL
Nikola Najbrová

Pan IDEÁL

Nikola Najbrová

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 149.eknihu v edici Solis
Autor © Nikola Najbrová
Redakce a korektura: Michala Koláčková, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika © Anežka Kocmanová
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-73-8 (epub)
978-80-88525-74-5 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.
Anglické texty nebyly na žádost autorky přeloženy – jde o nastavení atmosféry.

Anotace

Elena žije život, který navenek působí klidně a uspořádaně. Má manžela, syna, domov a pocit, že tohle všechno jí musí ke štěstí stačit. Když se seznámí s charizmatickým šéfem svého muže, objeví se v jejím světě něco, co dlouho postrádala: pozornost, porozumění a pocit, že ji někdo opravdu vidí. Čím víc se mu Elena přibližuje, tím víc se vzdaluje životu, který si vysnila. Brzy zjišťuje, že touha po jiném životě může být stejně opojná jako zrádná. Dokonalost totiž bývá jen otázkou správného úhlu pohledu.

Zahradní párty

Dorazili na místo. Zaparkovali nad domem, protože všechna ostatní parkovací stání už byla obsazená. Drink and drive budou mít dnes hodně zákazníků, pomyslela si Elena, když vystupovala z auta. Uhladila si šaty a pomalu s manželem scházela cestou dolů k domu.

„Máš tu láhev?“ zeptala se najednou a Tom se plácl do čela a vyrazil zpátky k autu.

Čekala ve svahu a prohlížela si obří, moderní dům, kde se konala zahradní párty, kterou u sebe doma pořádal manželův nový šéf. Do města se přestěhoval teprve nedávno a rozšiřoval svou IT firmu, která se k sobě snažila přetáhnout ty nejlepší mozky z okolí, a jedním z nich byl i Tom.

„Už ji mám,“ mávl na Elenu a pak oba opatrně pokračovali dolů. Byla ráda, že si zvolila vhodnou obuv a měla tak šanci dojít do cíle bez zranění.

Přišli k hlavnímu vchodu, ale tam byla zavěšená velká cedule, která hlásila, že vstup je ze zahrady a kudy se dá dům obejít. Pomalu se tedy odebrali tím směrem, dokud nenarazili na bránu, na které byla další cedule s balonky a nápisem: *Vítejte*! Vzali za kliku a dveře se otevřely.

Na zahradě už byla zábava v plném proudu. Lidé pili, jedli, poslouchali hudbu a tlachali, až se Eleně sevřel žaludek. Narozdíl od muže nikoho z nich neznala. Všechny viděla poprvé. Ve vzduchu bylo cítit vůni grilovaného masa a Tom ji postrkoval, aby zrychlila, protože už měl hlad.

„Ahoj, jak to jde? Nechali jste nám nějaký jídlo?“ zdravil se Tom s prvními spolupracovníky, na které narazili. „Jinak, tohle je Elena,“ představil svou ženu a ta si se skupinkou postupně podala ruce a všechny jména ihned zapomněla.

Tom hledal pohledem šéfa, který na něj mával od grilu. Jakmile je spatřil, otřel si ruce a přenechal dohled nad jídlem svému pobočníkovi. Přesně mu nadiktoval, co má s kterým kouskem dělat, než se vydal ke dvojici. Už po cestě si Elenu prohlížel a ona jeho. Když jí manžel o šéfovi vyprávěl, představovala si nějakého podivína s brýlemi a v sáčku, ale teď k ní kráčel ne víc jak čtyřicátník v květované košili, opálený, s hřívou světle hnědých vlasů a pronikavým pohledem. Vypadal spíš jako surfař než podnikatel.

„Čau, Tome, už jsem se bál, že nedorazíš,“ smál se a podal mu ruku.

„To víš, ženské a jejich přípravy,“ snažil se být vtipný, ale Elenu to popudilo, protože ji shodil hned na úvod a ještě to ani nebyla pravda.

Šéf její rozhořčení zachytil a řekl: „Však výsledek stojí za to,“ usmál se na ni a podal jí ruku, zatímco jí věnoval dlouhý pohled.

„Děkuju,“ řekla a ruku přijala, ale jak se dotkli, přeskočila statická elektřina a oba opět ucukli. „Pardon, já nechtěla,“ omlouvala se, ale šéf se jen smál.

„To nic, zkusíme to znovu, já jsem Gabriel.“

„A já Elena,“ představili se a opět si podali ruce, tentokrát bez elektřiny, a dívali se jeden druhému do očí možná trošku víc, než by se slušelo. Teprve teď si všimla, že má krásně modré oči. Přesněji šedomodré.

„Jo a tady je víno," řekl Tom a podal mu láhev.

„Děkuju, alkoholu není nikdy dost. Máte hlad?" zeptal se jich. „Zrovna dodělávám novou várku."

„Jasně, těšíme se už od rána," řekl Tom a Elena se ošívala, jak jí bylo nepříjemné, že ji opět zahrnul do věty, se kterou neměla nic společného.

„Hej, Tome! Pojď za náma! Chceš pivo?" řval na něj nějaký chlapík a Tom na něj mával a gestikuloval, ať počká.

„Hele, vezmeš jídlo i mně? Skočím jen pozdravit kolegy," řekl Eleně a nečekal na souhlas, prostě se vydal směrem ke hloučku.

„To je ale neomalenec, přidáme mu tam trošku chilli?" mrknul na ni Gabriel a ona se usmála a ukázala palec nahoru na souhlas.

Přešli spolu ke grilu a Gabriel jí začal jmenovat všechno, z čeho mohla vybírat: „Takže tady máme kuře na provensálských bylinkách pro ženské, pak barbecue styl pro chlapy, cuketa, sýr, vepřové párečky, hovězí."

Elena mu položila ruku na paži a on umlkl a podíval se na ni.

„Já už se v tom ztrácím," přiznala, „co z toho bys mi doporučil jako svou specialitu?"

Rozhodil rukama a začal se smát.

„No co, no přece všechno, co tady vidíš!"

„Ok, tak mi dej trochu od každýho," prohlásila a Gabriel se na ni podíval velice pobaveně.

„To mi chceš jako říct, že to všechno sníš?"

„Sama ne, ale Tom mi s tím pomůže. Jen bych chtěla od všeho ochutnat, když seš na to svoje vaření tak pyšnej," usmála se na něj.

Gabriel se prohnul v zádech a pak vzal jeden z větších servírovacích talířů a začal na něj s uspokojením nakládat, až se úplně zaplnil. Šťastný jí talíř předal a pak se jí zadíval do očí a řekl: „Až všechno odzkoušíš, musíš mi pak říct, co ti chutnalo nejvíc. Budeš totiž zřejmě jediná, kdo mi pak bude moct poskytnout kvalitní recenzi."

Uculila se na něj a řekla jen: „Jasně, s tím počítám."

„Jinak pivo a víno je k dostání skoro všude, ale kdybys chtěla něco lepšího, jako třeba nějakej drink, tak si můžem zajít dovnitř."

„To by bylo fajn, pivo a víno mi moc nechutná.“

„Dobře, já si tě teda odchytnu,“ zamrkal na ni a ona mu poděkovala a mířila ke skupince, kde se zakecal její muž.

„Kolik toho neseš? To budu jíst celej večer!“ řekl jí namísto poděkování a vzal si od ní talíř.

„To je pro nás oba,“ odvětila mu, uchopila do ruky párek a ukousla si.

„To jako budeme jíst z jednoho talíře?“

„Jestli se ti to nelíbí, tak dojdi pro další,“ odpověděla mu a už nezvládala udržet vlídný tón, i když věděla, že jí to později doma vyčte. Nerad dělal divadlo před lidmi, u kterých si chtěl udržet image.

Večer plynul a Elena už poněkolikáté potřásala rukou někomu v osazenstvu a usmívala se, aby udělala dobrý dojem, ale nikdo ze zdejších lidí ji nezaujal. Všichni vypadali dobře a užívali si život, cestovali a zajímali se o světové dění, ale ji hovor nudil a říkala si, že měla raději zůstat doma a číst si nějakou knihu. Sem tam očkem zavadila o Gabriela, který se na ni vždycky usmál a zřejmě by k ní i zamířil, kdyby nebyl neustále obklopený kolegy, co si žádali jeho pozornost.

I přes odpor vypila trošku piva, aby vůči okolnímu dění otupěla, ale to si vybralo svou daň a brzy potřebovala na záchod. Tom ji poslal do domu, tak se tím směrem pomalu vydala, i když jí bylo zatěžko tam jen tak vpadnout bez předchozího pozvání. Ale když se blížila ke dveřím, uviděla, jak se k ní žene Gabriel.

„Tak jsi došla na ten drink?“ volal k ní.

„No, nejdřív bych si potřebovala udělat místo,“ uculila se a rukou se chytla za močový měchýř. Gabriel na ni chvíli nechápavě koukal, než mu to došlo.

„Promiň, už jsem unavenej. Pojď, dovedu tě tam, ať nebloudíš,“ řekl, chytil ji za ruku a vedl ji domem. Eleně to přišlo až moc intimní, ale zároveň se jí jeho drzost líbila, a tak ho nechala.

Procházeli chodbou kolem kuchyně s barem a velkým obývákem a ji napadlo, že ten barák i s vybavením musel stát strašně moc peněz.

Potom šli další chodbou, až došli ke dveřím, které vedly do koupelny. Otevřel je a vtáhl ji dovnitř, kde se ho konečně pustila.

„Záchod, umyvadlo, mýdlo, ručník...“ jmenoval zřejmé a pak ji tiše pozoroval. Oba si v tu chvíli uvědomili, že jsou teď spolu sami daleko od zbytku lidí a něco to s nimi dělalo.

„Mohl bys mi dát trošku soukromí?“ vybídla ho nakonec, aby prolomila ten divný okamžik.

„Jasně, promiň, počkám tě na baru,“ probral se z transu a vycouval pryč z místnosti.

Elena se snažila uvolnit a ulevit si, ale pořád byla mimo a trvalo jí, než se jí zadařilo. Přistoupila k umyvadlu a pozorovala se v zrcadle. Měla obyčejné lehce zvlněné kaštanové vlasy a oříškově hnědé oči. Postavu drobnou, nevýraznou. Nepřipadala si ošklivá, ale ani obzvlášť hezká. Ale i tak jí přišlo, že se na ni Gabriel díval nějak jinak. Jako by si jí všiml a opravdu se o ni zajímal. A byla z toho lehce nervózní. Líbil se jí, ale věděla, že podobné myšlenky v sobě musí udusit.

Vykročila do chodby a po paměti se vydala směrem ke kuchyni, když si všimla jiných pootevřených dveří, nedalo jí to a nakoukla dovnitř. Byla tak překvapená, že jí spadla brada až na hruď. Hleděla na pořádně zaplněnou knihovnu s regály až skoro ke stropu. Chvíli se přemáhala, ale pak vešla dovnitř. Prsty jela po hřbetech knih a četla si názvy. Spousta staré klasiky.

„Říkal jsem si, co tě zdrželo,“ zaslechla najednou za zády.

„Promiň, nechtěla jsem ti lízt do soukromí, ale dveře byly otevřený a já neodolala. To tady máš na parádu, nebo to fakt čteš?“

„No jasně, že čtu, pro parádu je snad šatník, ne? Knihy jsou ke čtení,“ odpověděl jí Gabriel a přistoupil k ní blíž, aby měl na očích, kterých titulů se dotýká.

„Pro většinu lidí to tak snad je, ale už jsem navštívila i pár domácností, kde měli knihy jen jako dekoraci. Dickens, Dostojevsky, Tolstoj v krásnejch vazbách, ale nikdy nečtený. Není to smutný?“

„Spíš hloupý, ale tak to mezi lidma chodí. Většinu věcí, co vlastní, jen sbírají a nepoužívají.“

„Nepovídej, že máš všechno tohle načtený!“

„Říkám mezi lidma a já jsem taky člověk, ne?“ zasmál se. „Ale v důchodu se do toho pustím. A co ty? Holduješ knihám?“

„Jo, někdy až moc. Je to takovej nóbl útěk z reality,“ povzdychla si.

„Spíš jen cesta do jiné reality. Život je taky jen příběh. Takže si odskočíš z jednoho příběhu do jinýho,“ usmál se na ni a hleděl jí do očí.

„Hezky to hájíš, ale nevypadáš, že by ses potřeboval zašívat u knih. Tvoje realita vypadá dost… pompézně,“ řekla a rozhlížela se kolem.

„Pompézně?“ zasmál se. „To zní skoro jako nadávka!“

„Tak jsem to nemyslela,“ omlouvala se a opět mu bezděky položila dlaň na rameno.

Okamžitě mu tím směrem uhnul pohled a zavládlo tiché napětí. Uvědomila si to a stáhla ruku k sobě, on ji ale chytil za zápěstí a chvíli si hleděli do očí.

Uslyšeli zaklepání na dveře a instinktivně od sebe poodstoupili.

„Ahoj, už jsem si o tebe dělal starost a ty seš u knih. Že se nedivím!“ řekl Tom a došel mezi ně.

„No jo, nemohla jsem si pomoct.“

„Promiň, Tome, ale jak se sejdou dva knihomolové u knih, tak se to holt protáhne,“ prohlásil Gabriel a mrkl na Elenu.

„A už půjdete na zahradu?“

„No, chtěli jsme si ještě po cestě vypít drink, dáš si taky?“ zeptal se Gabriel a mířil ke dveřím.

„No jasně, od toho tu dnes jsme, ne?“ zasmál se a Elena se za něj opět styděla.

„Tak pojďme na bar,“ kynul jim Gabriel ke dveřím a lehce se dotkl Eleniných zad, když kolem něj procházela.

„A co na těch knížkách vůbec máte? Vždyť jsou to akorát lapače prachu. A zrovna ty jsi přece technickej typ, Gabi, to bych do tebe neřekl, že máš tak velkou knihovnu,“ konverzoval Tom po cestě.

„No a právě proto mám knihy rád. Jsou to stroje času.“

„Cože?“ koukal na něj Tom udiveně.

„Jak jinak se věrohodně dostaneš do minulejch staletí? Jak jinak si poslechneš přímou výpověď někoho, kdo už je třeba tisíc let mrtvej? Tady máš životní příběhy z první ruky a za pár kaček. Mně to připadne fascinující, tobě ne?“

„Když to říkáš,“ uculoval se Tom.

„A co ty, Eleno, co máš na knihách nejradši?“ zeptal se Gabriel a odsunul jí barovou židli, aby si mohla sednout.

„Já? No, asi to vstupování do vnitřního světa těch jednotlivejch autorů. Je to intimní záležitost a člověk si je oblíbí a kolikrát jim porozumí líp než lidem ve svým okolí. I když už třeba nějakou dobu nežijí.“

Gabriel na ni pohlédl a usmál se.

„To jsi řekla hezky. A víš, co je na těchto intimních setkání nejlepší?“

Elena zavrtěla hlavou.

„Že když jich máš dost, tak prostě zaklapneš knihu a jdeš dělat něco jinýho bez toho, že by se kvůli tomu někdo urážel,“ řekl a všichni se začali smát.

Když se Tom s Elenou pohodlně usadili, Gabriel se začal probírat lahvemi a přemýšlel, co jim naservíruje.

„Normálně bych vám vyrobil nějakej profláknutej drink, ale že jste to vy, tak bych vám mohl dát ochutnat svou specialitu. Jdete do toho?“

„No jasně, dávej,“ prohlásil Tom a natěšeně ho sledoval při práci.

Gabriel se nebál předvádět a sem tam prohodil zkušeně lahví v ruce a koukal, jak na to Elena zareaguje. Ta se ale jen usmívala a lichotkami šetřila, na rozdíl od svého muže.

„Tak, prosím, tady to je,“ slavnostně jim přihrál drinky i s paraplíčky.

„No počkej, ty si nedáš?“ zeptal se ho Tom, protože si s ním chtěl připít.

„Tuhle rundu ne, až tu další,“ odpověděl mu a divně se u toho uculoval.

Oba si cinkli a napili se. Nešlo jim to ale přes jazyk a ani přes hrdlo.

„Tak co, jak vám chutná moje specialita?“ zeptal se Gabriel. „Všichni, co ji pili, si ji moc chválili.“

„Jo, je to dobrý,“ tvrdil Tom a usrkl si další hlt.

Gabriel se otočil k Eleně a čekal na její reakci.

„Ti, co ti to chválili, asi byli tvoji podřízení, ne?“ odpověděla.

„Proč myslíš?“

„Protože se ti zřejmě báli říct, že to pití stojí za hovno,“ řekla a odložila skleničku zpátky na bar.

Tomovi zaskočilo a Gabriel se rozesmál. Pak vzal obě skleničky a zbytek obsahu vylil.

„Přesně tak. Máš pravdu. Byla to taková zkouška. Každou párty vymýšlím, jak udělat ten nejhorší drink a rozplývám se u toho, jaká je to dobrota a většina lidí mi ho pochválí stejně jako tady Tom,“ řekl a poplácal ho po zádech, protože se ještě pořád dával dohromady. „Ale ty sis teď svou upřímností zasloužila tu opravdovou specialitu, kterou jen tak někomu pít nedávám,“ řekl a začal znovu míchat tekutiny dohromady.

Tentokrát u toho nedělal opičky a opravdu se soustředil, aby všechno odměřil ve správném množství. Elena jeho preciznost se zájmem sledovala.

„Tak, nech si chutnat,“ vybídl ji, když dokončil přípravu.

Vzal si jednu z obyčejných pevných sklenic bez paraplíček a ťukl si s ní.

„No počkat, a co já?“ zeptal se Tom.

„Bohužel, chlape, tento drink se musí zasloužit. Tohle kolo pijeme jen já a Elena,“ odpověděl mu a očima sklouzl opět k ní.

Napila se a pak se zamyslela. A znovu další hlt. Gabriel ji celou dobu sledoval a s napětím očekával její reakci.

„Tak co, chutná ti to?“

„Jo, je to fakt moc dobrý, jen ještě ale nevím přesně proč,“ usmála se na něj.

„Dáš mi ochutnat?“ žadonil Tom.

‚Můžu?“ zeptala se o dovolení a nechala Toma okusit.

„Ujde to,“ řekl a Gabriel se kousl do rtu.

„Už vím, proč je to dobré," prohlásila najednou Elena a znovu usrkla. „Je v tom rovnováha chutí. Akorát kyselé, sladké a hořké. A počkat… I slané."

„Bingo!" zakřičel Gabriel radostně a rozběhl se k ní a objal ji. „Promiň, Tome, ale tohle je první ženská, co dokázala ocenit něco, na čem jsem strávil hodiny vymýšlením. Fakt se ti klaním," řekl Eleně a ta nedokázala skrýt rozpaky. Nepočítala s tím, že by se k ní byl schopný takhle chovat před jejím mužem.

Do místnosti vešla kolegyně a upoutala tak na sebe pozornost.

„Gabi, lidi se po tobě ptají, je všechno v pohodě?"

„No jo, já skoro zapomněl, že jsem dnes hostitel a musím tu být pro všechny. Za to může tvoje žena, Tome," řekl v žertu, ale Elena se cítila lehce trapně.

Když se připojili k ostatním, uvědomila si v plné síle, jak moc na ni předchozí okamžiky v přítomnosti Gabriela udělaly dojem. Poslouchala rozhovory o politice a obchodech, které ji pramálo zajímaly, a konverzovala, ale nutila se do toho. Už z ní slova nepadala tak lehce jako předtím. Snažila se Gabriela zachytit aspoň pohledem, ale byl na roztrhání. Neustále měl kolem sebe nějakou skupinku nebo obdivovatelku. Dokonce chvílemi žárlila, i když si za to hned vynadala.

Bloumala kolem a doufala, že se k ní Gabriel aspoň na chvíli připojí, ale ten si zrovna bokem něco vyjasňoval s krásnou blondýnou. Jejich řeč těla ji zaujala a bylo jí hned jasné, že mezi nimi něco je. Když si to uvědomila, nevědomky se ušklíbla a Gabriel její pohled zachytil. Lekla se a okamžitě se vydala k ostatním a radši se už neohlížela, aby se do té situace ještě víc nezamotala.

„Chceš ještě pivo?" zeptal se jí Tom, když se ho chytila za loket.

„Ne, díky, nepůjdeme už?"

„Tak brzo? Vždyť se to tu ještě ani pořádně nerozjelo," odbyl ji a ona si nevěděla rady s tím, jak to tu vydržet.

Neustále se motala ve své hlavě a alkohol jí s tím moc nepomáhal, spíš naopak. Myšlenky, které za normálních okolností do její mysli jen vstupovaly a v poklidu odcházely, si teď neodbytně vynucovaly její

pozornost. Patřím sem? Je ok cítit se jako outsider? Rozumí mi vůbec někdo? Rozumí mi můj muž? A k tomu se teď přidaly úplně nové myšlenky, které přehlušily i ty první. Co se to dnes stalo? Proč pořád myslím na Gabriela? Proč na něj žárlím? A pak si znovu v hlavě promítla tu scénu s blondýnou a říkala si, jestli se jí to jen nezdálo, že v ní něco viděl. Třeba se tak chová ke každé nové…

Z úvah ji probudilo poklepání na rameno.

„Jak to jde? Bavíš se?“

Hleděla do Gabrielových očí a znovu měla pocit, že se na ni nedívá jen tak.

„Popravdě? Moc ne,“ přiznala se a omluvně se usmála.

„Myslel jsem si to,“ usmál se nazpět. „Chceš si zahrát hru?“

„Hru?“ zeptala se překvapeně.

„Jo, hru, ale neboj, nic dětskýho nebo sprostýho. Je to ochutnávací hra. A jelikož ty máš dost vytříbenej jazýček, tak by ti to mohlo jít.“

„No dobře,“ svolila, ale trošku se bála.

Gabriel k jejímu zděšení začal cinkat na skleničku a poutat tak na sebe pozornost osazenstva, až pomalu všichni zmlkli a natočili se k němu.

„Drazí moji, znáte mě určitě dost dobře na to, abyste zodpověděli tuhle jednoduchou otázku: Které pití mám na světě nejraději?“

„Rum!“

„Jasnačka, že rum.“

„Pirátský pití!“ začalo se ozývat z různých stran a Gabriel se usmíval.

„Přesně tak!“ pokračoval. „A tak si říkám, že je nejvyšší čas, abysme si zahráli naši oblíbenou hru: Poznej nejdražší flašku!“

„Hurá!“

„Ano!“

„Dnes tu máme dva nové hráče, kteří můžou zkusit svoje štěstí a třeba vyhrát hlavní cenu, na kterou se už delší čas práší. Tome, Eleno, vyzývám vás na souboj chutí!“ zahartusil změněným hlasem, až Eleně přejel mráz po zádech. Netušila, že kývla na cirkusové představení, a nebyla z toho zrovna nadšená.

Gabriel s pomocí dvou kolegů dopravil z domu na dvůr pojízdný stolek a na něm byly tři uniformní lahve odlišené jen barvou, každá se zakrytým štítkem, na kterém byly zapsané ceny rumu. Před každou pak byly dvě skleničky označené v barvě konkrétní lahve.

„Takže, milí soutěžící," pokračoval Gabriel a mnul si ruce, „před vámi jsou tři lahve s rumy. Všechno jsou to rumy dobré, ale!" napřímil ukazováček, „ale každej byste koupili za jinou cenu. Jeden stojí zhruba tisíc, další deset tisíc a jeden z nich třicet tisíc. Vaším úkolem je rumy ochutnat a správně seřadit podle ceny. A pokud by se to někomu z vás povedlo, tak cena je?" zeptal se diváků.

„Kurevsky drahej rum!" řekl jeden z kolegů a všichni se rozesmáli.

„A to je jak moc drahej?" vyzvídal Tom.

„Asi tak za 75 000," řekl někdo jiný a Tomovi málem vyletěly oči z důlků.

„Tolik peněz za flašku chlastu?" nechápala Elena. „A co se s takovou flaškou dělá? Schovává se do trezoru?"

„Ne, vypije se při vhodné příležitosti. Vždyť víš, že já věci nemám jen na ozdobu," řekl Gabriel, ale Elena pořád kroutila hlavou.

„Ale za tolik peněz? Proč? Vždyť ty prachy vyčůráš a spláchneš do hajzlu."

Její poznámka očividně pobavila celé publikum a Gabriel se smál tak, až si polil svou košili à la Havaj. Jediná ona zůstala vážná.

„Teď bych si docela přál, abys tu lahev vyhrála, abych mohl sledovat, jak s tím jměním naložíš," řekl jí a pak pokynul svým posluhovačům, aby nalili z první červeně označené flašky do obou skleniček.

Dostali je do rukou a pomalu začali rum očichávat a pak i ochutnávat.

„Tak co, jak vám to jede?" vyzvídal Gabriel.

„Je to dobrý, takový nasládlý," prohlásil Tom.

„Můžu se vyjádřit, až ochutnám všechny?" zeptala se takticky Elena.

„Jasně, můžete se rozhodovat a ochutnávat, jak je libo, ale konečnej verdikt už měnit nejde."

„Chci další," prohlásila Elena.

„Nechceš se nejdřív napít vody?“ zeptal se jeden z posluhovačů, ale Elena zakroutila hlavou.

„Nalívejte,“ popoháněla je a odložila si červenou skleničku bokem.

Následovala modře označená láhev. Oba opět studovali tekutiny v rukou, kroužili zápěstím a nakláněli obsah k nosu. Tom ochutnal první a hned se oklepal.

„Fuj, to je nějaký hořký oproti tomu prvnímu,“ prohlásil a odložil skleničku na stůl.

Elena si opatrně cucla a pak se zamyslela. Po chvíli si cucla ještě jednou.

„Mám nalít poslední?“ zeptal se pomocník a Tom přikývl.

„Já potřebuju jen chviličku,“ řekla Elena a ještě si přivoněla.

Poslední láhev byla označená zelenou barvou. Tom si opět čichl a ochutnal, ale pak se drbal na bradě.

„Tak co, Tome, jak jsi to vymyslel?“ chtěl vědět Gabriel, ale Tom jen začal kroutit hlavou.

„Už mi ty rumy tak nějak splývaj,“ přiznal se a ti, kdo dění sledovali, se začali smát.

„Není to tak lehký, jak se zdá, že?“ zeptal se kdosi z publika.

Elena se mezitím také napila posledního rumu a pak skleničku odložila.

„Klidně ještě ochutnávejte,“ pobídl je pomocník a Tom se nenechal ukecávat a vypil všechny rumy do dna.

„Řekl ochutnávat, ne se ztřískat,“ smál se mu Gabriel a Elena obrátila oči v sloup. „A co ty, El, už máš jasno?“ obrátil se k ní a Elena se na něj usmála.

„Nemám, ale nebudu nad tím moc přemýšlet, prostě si vyberu pocitově,“ prohlásila a byla nachystaná sdělit svůj verdikt.

„Tak jo, já to taky teda tipnu,“ řekl Tom. „Nejlepší byl ten první rum, to ještě tak nějak chutnalo, ten druhej to byl hnus, ten bych dal až na poslední místo a ten třetí byl ten střed.“

V publiku to zaševelilo, jak i ostatní měli své tipy na základě jejich reakcí.

„Dobře Tome, takže abych to ještě zopakoval barevně – červená, zelená, modrá, jo?“

„Ano, prosím.“

„Zaznamenáno. A jak tvoje žena, souhlasí s tebou?“

„Jen v té zelené uprostřed,“ řekla Elena, „nejsem expert na rumy, ale ten první mi přišel jako hodně doslazovanej, takže z toho soudím, že asi úplně kvalitní nebude. A ten druhej byl sice na první ochutnání trpkej a až nepříjemnej, ale myslím si, že za to mohlo právě pití toho sladkýho rumu na začátku. Když jsem ho ochutnala podruhý, už chutnal líp a měl takovej zajímavej dojezd, jakej jsem ještě u žádnýho rumu necítila. Takže modrá, zelená, červená.“

Gabriel ji celou dobu sledoval a usmíval se. Potom přistoupil k lahvím a vzal do ruky tu zelenou. Strhl z ní štítek, pod kterým byla suma 10 000.

„Ty vole!“

„No neke,“ ozývalo se ze všech stran.

„Víte, co to znamená?“ zeptal se Gabriel. „Jeden z vás to tipl dobře a poveze si s sebou pěknou výslužku.“

„Hele, Gabi, vždyť odjedou spolu, tak to je asi jedno, kdo z nich to bude, ne?“ ozvala se žena z hloučku, ale Gabriel kroutil hlavou.

„Ne ne, vlastník může být jen jeden, a to výherce!“

Vzal ze stolu zbylé dvě lahve a červenou podal Tomovi a modrou Eleně.

„Tak, mrkněte se sami,“ pobídl je a oni na sebe vrhli pohled plný rivality.

Tom to nevydržel a oddělal štítek ze své lahve jako první. Viděl ho jen on, ale z jeho tváře bylo jasné, co tam stojí.

„1 000, do prdele,“ ulevil si a ostatní ho začali chlácholit.

Elena teď už věděla, že vyhrála, ale nedokázala tomu uvěřit, a tak odstranila štítek, aby to viděla černé na bílém. Stálo tam: 30 000.

„Gratuluju, věděl jsem, že ti to hraní půjde. Klidně bych si na tebe i vsadil,“ řekl jí Gabriel, ale v Eleně teď byla směs pocitů. Radost z výhry, ale i absurdnost té situace.

Zatímco Gabriel odešel vyzvednout odměnu, ostatní jí třásli rukou a gratulovali, jako by opravdu zvítězila v nějaké regulérní soutěži. Přišlo jí to k smíchu. Ten ji ale přešel, když v ruce držela láhev za sedmdesát pět tisíc. Bála se mít takovou zodpovědnost.

„Tak, jaké jsou pocity naší vítězky?“

„Jsem nervózní a říkám si, že by to byl pořádnej trapas, kdyby mi ta flaška vypadla z ruky a rozbila se.“

„Tak bys byla majitelkou sakra drahejch střepů,“ smál se Gabriel.

Elena se dívala na láhev a pak zase na Gabriela a potom mu ji cpala zpátky.

„Promiň, ale já ji nemůžu přijmout. Je to moc peněz.“

„Jak nemůžeš? Vždyť jsi ji regulérně vyhrála! Takhle byly určený pravidla a kdokoliv by vyhrál, tak by ji dostal. Tak si ji laskavě nech.“

„A co s ní mám jako dělat?“

„Cokoliv chceš, je tvoje přece. Klidně ji prodej. Ale pokud bych mohl mít doporučení, tak ji vypij, je to prý fakt hodně dobrej rum.“

„Jo, vypít. Při nedělním obědu nebo ji mám vzít na piknik nebo grilovačku?“ smála se a Gabriel s ní.

„Schov si ji na nějakou důležitou životní událost, abys ji ještě víc obzvláštnila,“ poradil jí nakonec. „A kdyby ti přece jen zůstala zapomenutá v sejfu, můžeš ji nechat kolovat na svým funuse. Uvidíš, že pro zúčastněné budeš nezapomenutelná,“ žertoval a pak se opět vydali družit.

Elena začala být unavená a neměla zájem už cokoliv pít. V břichu se jí to bilo a myslela na domov, když nějací chlápci vytáhli ven repráky a začali vše zapojovat. V marné snaze zkoušela Toma navnadit na cestu domů, ale její prosba zanikla v prvních tónech hudby. Přestal ji poslouchat a započal se divně kroutit s grimasou připomínající vražd ícího klauna.

Byla to pro ni poslední kapka. Zařvala na něj, že si jde zavolat taxíka. Odešla do domu a zavřela za sebou dveře, aby se trošku zvukově odizolovala od rachotu venku. Vzala si telefon a domluvila si odvoz.

Měla půl hodiny čas. Asi by se měla rozloučit, pomyslela si, ale nechtělo se jí chodit ven a přeřvávat ten hluk.

Natočila si do sklenice trochu vody a napila se. Potom se vydala do knihovny a vybrala si jednu z knížek, které ještě nečetla. Sedla si pohodlně do křesla, zula si boty a ponořila se do příběhu.

Najednou uslyšela někoho otevřít dveře.

„Říkal jsem si, že bys mohla být tady. Je všechno v pořádku?“ zeptal se jí Gabriel a přisedl si do vedlejšího křesla.

„Jo, promiň, že jsem se tu zašila, ale už potřebuju vypnout.“

„To chápu, nezlobím se. Co sis vůbec vybrala ke čtení?“ zeptal se, sáhl po knize a podíval se na obálku. „Oblomov, hmm. To není úplně oddechovka. Víš, o čem to je?“

„Jen tak v obrysech. Četla jsem spíš Tolstoje, Dostojevského...“

„Je to taková ukázka toho, kam tě dokáže zavést pohodlnost a vyjetý koleje. Celej život prospíš jako Oblomov. I když ten se taky aspoň jednou vzchopil a chtěl se změnit, protože se zamiloval, ale nakonec ho setrvačnost stáhla zpět. Je to podle mě ta nejlepší motivační kniha, co existuje,“ usmál se a podíval se jí do očí.

„To jsem netušila. To bych si ji měla asi přečíst celou. Půjčíš mi ji?“

„Klidně si ji nech, je to dárek.“

„Nedal jsi mi toho dnes až příliš?“ zasmála se.

„Připadne ti?“ zasmál se nazpět. „Ale můžeš se mi revanšovat, jestli chceš.“

„No klidně, a jak?“

Gabriel se k ní místo odpovědi naklonil, nastavil tvář a ukázal si na ni.

„To jako vážně?“ zeptala se nevěřícně.

„To je moje taxa. Ber nebo nech bejt. Copak, bojíš se?“

Chvíli se tiše pozorovali.

„No tak dobře, ale jen malou,“ prohlásila nakonec.

Naklonili se k sobě a Gabriel nastavil tvář, ale jakmile k ní chtěla přitisknout rty, rychle se otočil a dal jí polibek na ústa.

„Co to mělo jako bejt?“ vyštěkla překvapením.

„Ta kniha byla drahá, takhle je to férovější cena," odvětil jí a cukaly mu koutky.

„Tobě to nepřipadne nepatřičný? Mám tu muže, kterej je ještě k tomu tvůj podřízenej. Nemůžeš si přece dovolit bejt dětinskej," řekla mu naštvaně.

„Tobě to přišlo dětinský? Mně to přišlo hezký," usmíval se na ni, ale Elena byla z toho všeho rozhozená.

„Já už půjdu, prostě se nic nestalo," řekla a začala si nazouvat boty.

„Odcházíš?"

„Jo, za pár minut tu bude taxi. Tak ti děkuju za pozvání a užij si zbytek večera," řekla a šla směrem ke dveřím.

„Počkej, vyprovodím tě. A vezmu tě jiným vchodem, ať se nemusíš prodírat přes ostatní. Pojď," natáhl k ní ruku, ale ona ji tentokrát odmítla.

Vyšli před dům, kde už čekalo taxi. Elena pozdravila řidiče a chystala se nastoupit, Gabriel ji ale ještě zadržel.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě nahněvat. Řekni, že se na mě nezlobíš, ať mám klidný spaní," žadonil.

„V pohodě, nezlobím se. Jen už si fakt potřebuju odpočinout. Ty se na mě nezlob," usmála se.

„Já se nemám proč zlobit, mně s tebou bylo dobře celou dobu."

Elena byla ráda, že je tma a on nemůže vidět, jak se jí nahrnula krev do tváří.

„Tak ahoj a dobrou," řekla jen a nastoupila do auta.

Když se už auto začalo rozjíždět, Gabriel před ně skočil a zabušil na kapotu. Elena spustila dolů okénko a vyklonila se k němu.

„Co se děje? Něco jsem snad zapomněla?" ptala se ho.

„Jo, zapomněla jsi mi říct, který to maso ti chutnalo nejvíc!"

Elena se rozesmála.

„To ses málem nechal přejet jen kvůli tomuhle?"

„Rád usínám s čistým stolem. Taková pracovní úchylka. Tak co?"

„Asi z mé odpovědi nebudeš nadšenej, ale mně nejvíc chutnal ten sýr," oznámila mu provinile.

„No, tak hlavně, že ti chutnalo," řekl smířlivě. „Dobrou noc."

„Dobrou," zamávala mu a rozjela se k domovu.

Otevřela vstupní dveře a pomalu došla do obýváku, kde ležela pod dekou její sousedka a kamarádka Alice. Ta se pomalu posadila a protřela si oči.

„Ahoj, promiň, trošku se to protáhlo. Doma všechno v pohodě?" zeptala se Elena.

„Jo, bez problémů. Tom je kde?"

„Ještě se tam nevyřádil, vzala jsem si taxi a dojela sama."

„A co? Dalo se to přežít?"

„Ale jo, ušlo to, ale už padám únavou. Co ty, nechceš tu zůstat přes noc?"

„Ne, těším se do své postele," odmítla a chystala se k odchodu.

Pomalu došly ke dveřím.

„Ještě jednou moc díky, Ali, seš zlato."

„Ale prosím tě, však jsem si to užila. Tak dobrou," odpověděla a vydala se po ulici o pár dveří dál do svého domu.

Elena vystoupala po schodech do patra do ložnice svého syna. Sedla si na koberec u jeho hlavy a hladila ho ve vlasech. Už jí zase připadalo, že nějak povyrostl. Políbila ho na čelo a popřála mu hezké sny, potom přivřela dveře a odešla do koupelny.

Umývala ze sebe make up a pozorovala se v zrcadle. Cítila v sobě pocity viny a nevěděla proč.

Gabriel. Pořád na něj musela myslet. Byl to playboy a ona takové typy nikdy neměla ráda, ale stejně ji učaroval.

Uklidni se, řekla si. Teď jsi zase zpátky doma ve své realitě. Musíš se přepnout. V hlavě si představila, jak lítá vzduchem jako pták. Vzala nůžky, odstřihla si křídla, pěkně jedno po druhém, a obě nohy chytila za kotníky a přitáhla k zemi. Tak. A je vystaráno.